prenda (PAREM)

Paraula que usava una dona de més edat per a dirigir-se a una persona més jove, generalment una dona, i que demostrava afecte i consideració per les bones qualitats de la segona.

S'usava també en les salutacions i, en aquesta ocasió, solia reforçar-se el significat afegint prenda bonica: *–Prenda, prenda bonica! Com estàs? –Jo, bé! I vosté?*

En altres situacions servia per a reprendre algú o per valorar negativament una actitud: *-Vicenta m'ha funyat davant de tots els que estaven a la tenda perquè tocava les botelles! –Què t'ha dit? –Res, m'ha dit: prenda!*

En aquests casos, el to irònic era l'encarregat de transmetre el concepte de negativitat mentre que el significat positiu de la paraula permetia que no es vegueren afectades les bones relacions amb la persona amonestada i amb els seus familiars.

Les dones que en els anys 40 i 50 van introduir els temps moderns evitaven dir-la per a marcar la diferència generacional: no volien utilitzar les paraules que deien les *agüeles*. No obstant, la van saber filtrar a generacions posteriors amb tota la riquesa de matisos irònics que són, precisament, els que justifiquen l'ús generalitzat de la paraula en els nostres dies.

I així, amb *prenda* ens referim tant a una dona com a un home, siga quina siga l'edat: *El prenda del teu marit encara no m'ha arreglat el motor!; Prenda! No és que t'hages quedat en blanc! És que no toquem els llibres!; Prenda, m'has tirat tota l'aigua damunt! Ves a secar-te a la vora de la mar!* (Revisat, 8-11-16).

Diccionari de Benidorm